

naar han endte sin Tale med at sige, at det kunde være, at Udvalget og Tinget mente, at Tidspunktet ikke var der. Ja, det er netop Sagen. Jeg føler mig aldeles overbevist om, at naar denne Mand bliver saa gammel, at han ikke længer kan undervise i Tegning ved det kongelige Døvstummeinstitut, og han saa vil komme til Rigsdagen og Ministeriet og sige: Nu har jeg været Tegnelærer i saa mangfoldige Aar ved det kongelige Døvstummeinstitut, nu kan jeg ikke arbejde længer der paa Grund af, at jeg er bleven en gammel Mand, saa vil baade Ministeren og Rigsdagen være enige om, at denne Mand bør have en Understøttelse paa Grund af, at han har arbejdet ved denne Statsanstalt i saa mange Aar. Men det forekommer mig rigtignok, at det er den bagvendte Verden, naar vi begynde med at give en Mand Understøttelse, der endnu er i Funktion ved Statens Arbejde. Det er Grunden til, at jeg vil anbefale det ærede Medlem at tage sit Ændringsforslag tilbage. Det kan for saa vidt have gjort Gavn for den paa-gældende Mand, som jeg tror, at ingen skal modsige, at naar han i sin Tid maa holde op med sit Arbejde, og saa kommer til Rigsdagen og Regeringen med Bøn om Understøttelse, han da kan have Haab om at faa noget. For saa vidt kan Forslaget have haft Betydning, men under de nuværende Forhold maa jeg anbefale det ærede Medlem at tage sit Forslag tilbage, da jeg hverken paa Udvalgets eller egne Vegne kan tilraade det høje Ting at stemme for en saadan Henviisning.

Trier: Naturligvis vil jeg gaa saa praktisk til Værks, at jeg ikke vil fastholde et Forslag i et Øjeblik, hvor det er givet, at det vil falde igennem ved en Afstemning. Men jeg maa paa den anden Side sige, at overbevist om, at det Forsvar er rigtigt, som den ærede Ordfører nu har ført for Udvalgets Standpunkt, det er jeg ikke bleven — jeg synes, at det er galt. Naar der blev sagt, at hvis vi indrømmede denne Mand en Hjælp, vilde alle komme fra alle private Seminarier og bede om det samme, saa vil jeg dertil svare: Ja, det have de ogsaa Ret til at komme og bede om, naar de i 15 Aar have været ved et statsanerkendt Privatseminarium, og saa maa det blive Rigsdagens Sag at skønne om, hvorvidt de fortjene eller ikke fortjene en saadan Hjælp. Her er en Mand, der har været der ikke blot 15 Aar, men 2 Gange 15 Aar, og endda en halv Gang 15 Aar til, og som saa kommer i

sin høje Alder og beder om Understøttelse, og jeg kan ikke indse — hvis da ikke denne § i Seminarieloven skal være noget, der staar paa Papiret, men aldrig kommer til Anvendelse i Virkeligheden — at man i et Tilfælde som dette kan sige, at vi ikke kunne komme ham i Møde, for saa maa vi indrømme alle, hvad de ønske. Dernæst sagde den ærede Ordfører, at der er Forskel paa en anerkendt Forstanderinde for et Privatseminarium — eller maaske rettere for en Afdeling af en større Undervisningsanstalt — og saa paa en Tegnelærer eller Tegnelærerinde. I denne Sammenhæng er der ingen Forskel. Det, der staar i Loven, er navnlig veltjente *Lærere* i anerkendte Privatseminarier. Man kunde, hvis man vilde være spidsfindig nok til at trække en Grænse, sige, at det netop er ikke Forstandere og Forstanderinder som saadanne, der have nogen Ret efter denne Lov, men kun Forstandere, for saa vidt de ogsaa have været Lærere. Nu mener jeg ikke, at vi skulle drage en saadan spidsfindig Konsekvens af Lovens Ord, men paa den anden Side maa vi dog ikke bruge den Omstændighed, at vi ogsaa have støttet en Forstanderinde, som Argument imod at støtte en af dem, Loven udtrykkelig nævner som kvalificerede; dertil. Men for øvrigt var det slet ikke paa dette Punkt, jeg benyttede den Understøttelse, vi tidligere have givet, jeg henviste blot dertil for derigennem at bevise, at vi have anerkendt, at et Privatseminarium ikke behøver at være et i femtem Aar statsanerkendt Seminarium for; at dets Lærere skulle kunne faa en Understøttelse af den her nævnte Art. Naar det dernæst af den ærede Ordfører blev sagt, at det var bagvendt at støtte Manden, medens han endnu kunde arbejde og var i Funktion, vil jeg sige, at hvis den Mand var i en Funktion, hvoraf han kunde leve sorgfrit, vilde jeg være ganske enig med den ærede Ordfører, men det, at en Mand endnu har Kræfter til at besørge nogle Undervisningstimer med en Indtægt, for hvilken han kun er i Stand til at erhverve sig Sulteføde, kan umulig være et Argument for, at man skal gaa strengere til Værks over for ham, end Loven tvinger en til. Det er for tidligt, siger den ærede Ordfører, at hjælpe denne Mand, der er midt imellem 70 og 80 Aar, jeg ved ikke, hvor længe man egentlig mener at maatte vente for at kunne sige, at det rette Øjeblik er kommet. Jeg synes ikke, at det, at en Mand endnu kan arbejde lidt, gør det forsvarligt ikke at hjælpe ham, hvor han trænger dertil. Man plejer jo